

Rita*

Rita heeft drie kinderen. Twee zonen en één dochter. Haar dochter heeft voorheen bij Gastenhof in behandeling gezeten. Ze zet zich nog altijd in voor de cliëntenraad van Koraal.

“In mijn vrije tijd bak ik graag en zorg ik ervoor dat mijn gezin draaiende blijft. Daarnaast ben ik een klein bedrijfje aan het opstarten; een energetisch bedrijfje. Met reiki is het begonnen. Nu voer ik ook coaching gesprekken; houd ik helende reizen et cetera: wat de mensen zelf nodig hebben. Het kan heel creatief zijn, maar het kan ook alleen een meditatie zijn. Toen ik mijn balans helemaal kwijt was, door de situatie rondom mijn dochter, ben ik in Sittard terecht gekomen bij een organisatie Zij hebben mij super op weg geholpen en hebben mij weer in balans gebracht. Het was gewoon heel zwaar met Jennet. Bij deze organisatie gaven ze reiki cursussen. Vanuit daar ben ik reiki gaan geven. En vanuit reiki kwam ik meer kwaliteiten van mijzelf tegen. Daarnaast heb ik een heksenopleiding gedaan. Dan kom je nog dichterbij jezelf; dan voel je jezelf nog meer verbonden met moeder aarde. Je gaat ontdekken: waar sta je, wat wil je? In principe: wat voor een heks wil je zijn? Een heks wil eigenlijk niet veel meer zeggen dan dat je je verbonden voelt met moeder aarde en met alles daar omheen. Elke heks draagt dat op haar eigen manier uit. Ik doe namelijk ook nog een kruidencursus. Ik vind het leuk om verschillende soorten thee en zalfjes te maken. Maar voornamelijk wil ik gewoon de verbinding met mensen aangaan en er voor iedereen zijn. Eerst voor mezelf en dan pas voor de ander. Als mijn batterij leeg is, dan kan ik ook niemand anders begeleiden of ondersteunen. Ik wil me verbinden vanuit licht en liefde. Dat vind ik dan ook echt het belangrijkste.*

Daarnaast heb ik me altijd beziggehouden met Koraal. Ik zit bij de cliëntenraad van Gastenhof. Toen de voorzitter wegging heb ik de voorzittersrol een tijdje overgenomen. Nu zit ik nog bij de verwantenraad: Regio Noord, midden Limburg. Daar ben ik gewoon lid. Af en toe sluit ik bij de bewonersraad aan. Soms voer ik nog sollicitatiegesprekken en doe ik andere dingen die ze me vragen. Verder help ik bij de bieb op school en help ik met luizen pluizen. Ik ondersteun mijn dochter Jennet waar ik kan.

Ik houd erg van creatief bezig zijn. Zo heb ik een kinderboek geschreven: ‘Pien, uit het draken ei’. Ik heb dat boek in een avond geschreven in mijn praktijkruimte op zolder, mijn favoriete plekje. Ik was wat met mijn knuffel aan het spelen, want dat doen grote mensen ook. Op een gegeven moment ontstond er een heel verhaal. Het werd me doorgegeven. Ik zag de beelden voor me en vanuit daar ben ik gaan schrijven. Ik heb die ingestuurd naar boekscout met de gedachte: ‘we zien wel’. Zij vonden het leuk, maar het verhaal was te kort; er moest meer bij. Het was een kleine moeite. Ik had soms een paar weken pauze tussendoor. Zo is stap voor stap het boekje ontstaan. Vrienden van mij hebben de grammatica nagekeken, want ik heb dyslexie. Ik ben trots op mijn eerste boekje. Het boek ligt nog niet in de bieb, maar ik heb het wel al op school voorgelezen. Ze zijn aan het overwegen om het boek wel in de schoolbib te leggen. Het ligt wel al in de een boekhandel. Vijftig mensen hebben het boek gekocht. Hiervan vragen er tien mensen naar een vervolg. Er zit wel al een deel in mijn hoofd voor het tweede boekje. Hierin wil ik naar voren laten komen dat het goed is dat je je eigen ding blijft doen en dat nastreeft, maar tegelijk ook dat je open staat voor andere dingen of een andere mening.

Zo kunnen kinderen deze boodschap mee krijgen. Ik wil echt doorgaan met schrijven. Ik vind het leuk en ik kan er mijn fantasie in kwijt.

Ook heb ik zelf een liedje geschreven, gezongen en uitgebracht: 'Where ever you go'. Ik vind dat heel leuk om te doen, maar er komt geen tweede lied. Ik beschrijf daarin mijn weg: hoe ik tot hier ben gekomen. Verder luister ik graag naar Adele en Bon Jovi.

Ik geloof dat iedereen kan bereiken waar hij/zij in gelooft. Misschien niet meteen: bij de ene persoon duurt het wat langer dan bij de andere. Maar als je iets echt wilt dan haal je ook dat doel; daar ben ik heilig van overtuigd. Iedereen heeft zijn eigen regie in handen. Als jij ergens voor gaat en je wilt dat, dan vind je ergens wel de kracht. Ook binnen de jeugdzorg: ze zeggen heel veel 'dat kan niet', maar het is wel mogelijk als ze met z'n alle ergens voor gaan staan. Als je samen die verbinding maakt en samen ervoor wilt gaan, dan lukt dat. Soms krijg je heel veel tegenwerking van buitenaf en dan willen mensen niet meer. Dat vind ik jammer.

Ik was als kind al echt een dromer. Iemand die weinig vrienden had en die in zichzelf gekeerd was. Dat komt ook wel doordat ze mij apart vonden. Ik was er niet helemaal bij. Stap voor stap heb ik daarin mijn draai wel gevonden. Ik heb zelf ook uit huis gewoond, in een woongroep in Maastricht. Ik was een beetje een kameleon. Ik moest me steeds aanpassen aan verschillende situaties; dat was niet makkelijk. Ik ben mezelf als volwassenen aan iedereen gaan aanpassen hierdoor. Ik ben mezelf daarin heel vaak vergeten. Ik ben erg chaotisch als persoon. Ik probeer wel meer structuur te krijgen in mijn leven, maar aan de ene kant biedt het chaotische mij de mogelijkheid om meer te leven in het moment: go with the flow.

Ik wilde vroeger altijd verloskundige worden. Dat heb ik helaas niet waar mogen maken, doordat ik mijn opleiding niet heb afgemaakt. Ik ben helpende en geen verzorgende IG geworden. Ik kon opnieuw beginnen voor verzorgende IG, maar raakte toen zwanger van mijn dochter. Ik heb wel een petekindje van mij op de wereld mogen zetten, samen met de verloskundige. Dus ik heb toch een klein beetje van die droom mogen waarmaken. Dat vond ik heel bijzonder. Die droom heb ik nu wel losgelaten. Het is niet meer haalbaar, omdat ik die opleiding niet heb. Toen ik mijn petekind op de wereld heb mogen zetten, kon ik deze droom helemaal loslaten. Ik heb mijn eigen drie kinderen op de wereld mogen zetten, dus dat stukje heb ik wel mogen proeven en mogen aanraken.

Mijn man werkt van 7 tot half 7 elke dag en dan eten we samen. We proberen samen dingen te doen. We maken samen ruzie. We praten samen. We doen allebei ons eigen ding en laten elkaar vrij. We hebben mooie gesprekken. Het hoort er allemaal bij. Als je kinderen hebt is 'een eigen leven' vaak lastig. Nu de kinderen eenmaal ouder zijn gaat dat toch wat gemakkelijker. We doen samen aan 'bootcampen'. Mijn man doet nog Pilatus en speelt graag spellen met zijn vrienden.

Ik zou sowieso niet meer in de zorg willen werken. Ik vind het jammer dat het niet meer echt om de mensen gaat. Ik vind dat heel veel mensen die in de zorg werken niet meer genoeg tijd krijgen voor de cliënten. Ik heb dat in mijn werk als helpende ook mogen zien. Als ik in de zorg zou werken, wil ik echt de tijd voor mensen nemen: een praatje maken, kopje koffie drinken; die kleine dingen. Ik vind het ook belangrijk voor de jeugd om samen iets te ondernemen. Er moet te veel waardoor er geen ruimte meer is voor deze dingen. Ik wil dat

niet meer. Het is me te druk en te hectisch geworden. Met mijn nieuwe bedrijfje kan ik dit wel. Ik sta echt stil bij de mens. Ik neem er echt de tijd voor en luister naar de persoon. Ik vind het belangrijk als iets vanuit de persoon zelf komt. Diegene kent zichzelf het beste, dus ik vul het nooit in of ik stuur nooit. Nogmaals: iedereen heeft zijn eigen verantwoordelijkheid. Ik kan alleen maar ondersteunen en handvaten geven. Ook naar mijn kids toe. Ik moet hier ook wel eens optreden, maar ik vind dat het niet van mij moet komen om de slaapkamer op te ruimen. Dat moet vanuit hun zelf komen.

Verder zie ik de toekomst erg open in: er is nog alles mogelijk. 'Go with the flow'. Het is een hele uitdaging om je staande te houden in deze maatschappij."